

Foto: Dino Cetinić

IVE MIROŠEVIĆ – BARCOS, ADRIATIC BONDAGE AND THE VERSES OF AN ISLANDER

*Jadranski zov i stihovi
jednoga otočanina*

Živan Filippi
Oštri rat 926
HR-20275 Žrnovo
filippi.zivan@du.t-com.hr

Primljeno: 19.9.2016.

UDK 82.09-1

Sažetak: Autor članka o pjesmama velolučkog pjesnika Ive Miroševića-Barcosa analizira pjesme ovoga osebujnoga Velolučanina, inženjera strojarstva, brodograđevnog inspektora, svjetskoga putnika, te daje prijevod nekoliko njegovih pjesama napisanih izvorno na engleskom jeziku, neke od kojih su uvrštene u antologije svjetske poezije. Autor vrednuje Barcosa kao ponajboljega postmodernoga pjesnika i govori o njegovim najzastupljenijim temama: općeljudska borba za preživljavanje i za veću ravnopravnost u svemu, rađanje hrvatske nacije, bitka za očuvanje okoliša, sretni svijet Sredozemlja, more kao veliki izazov čovjekovom umijeću i njegovoj težnji prema beskraju, te osobito privlačnost otoka.

Barcos doživljava otočni prostor rodnoga mu otoka Korčule i širega Sredozemlja kao interakciju između ljudi i prirode, između povijesti i sadašnjosti, stvarnosti i mašte, želja i postignuća, povijesnih nepravdi i novih nada. Iz njega stalno izbija briga za očuvanje okoliša posebice morskoga, koji je najranjiviji u sve snažnijem i bržem razvoju tehnologije. Za njega more nije samo prošlost već i budući način života ljudi unutar mediteranskoga civilizacijskoga kruga, pa će tako poznata pomorska krilatica «*Navigare necesse est, vivere non est*», koju on posebice naglašava, biti općevažeća i u 21. stoljeću.

Autor članka detaljno tumači pojedine pjesme iz Barcosove zbirke po vlastitom izboru i ističe određene najkvalitetnije pjesničke efekte i konstrukcije.

Ključne riječi: More, otok, Vela Luka, okoliš, sretni prostori Sredozemlja, zov Jadrana, glazba valova, jedrenjak, maslina, duševni mir, svjetska sloga

U Blatu sam 22.7.2003. predstavio knjigu pod gornjim naslovom u organizaciji Matice hrvatske Blato. Kako dosad nisam nigdje objavio to moje izlaganje, mislio sam da bi ga bilo najprikladnije prikazati u ovom novom velolučkom časopisu, pogotovo jer se radi o autoru Velolučaninu. Kao dopunu, u nastavku ovoga eseja objavljujem nekoliko njegovih pjesama u mojem prijevodu na hrvatski, i to one kojih stihove nisam citirao u samom eseju.

Iako riječ „bondage“ na engleskom znači „ropstvo“ ja sam je ovdje namjerno preveo kao „zov“ jer je to, vjerujem, bio pravi smisao koji je autor htio prenijeti, s obzirom da ga je zov njegova Jadranskog mora uvijek pozivao tijekom njegovih putovanja po svjetskim morima da se vrati otoku Korčuli i rodnoj Veloj Luci, koja ga je već od malena zarobila svojom neodoljivom privlačnošću kao što mlada djevojka zarobljava srce svoga dragana.

Ive Mirošević, ili pod književnim imenom Barcos de Croata, rodio se 1938. godine u Veloj Luci. U rodnom mjestu je nedavno 17.10.2015. i preminuo. Kao strojarski inženjer i brodograđevni ekspert i inspektor radio je u Hrvatskoj, Japanu, Španjolskoj, Sjedinjenim Američkim Državama i drugdje, a putovao je po raznim zemljama i naučio nekoliko jezika. Prijateljstvo s južnoafričkim pjesnikom Peterom J. Philanderom uvelike je odredilo njegovo pjesničko formiranje, a zajedničke šetnje po pješčanim plažama gdje su vodili dugačke razgovore o vremenu i prostoru, prošlosti i budućnosti, uporabi običnih riječi za oblikovanje univerzalnih poruka i pouka doprinijele su stvaranju jednoga humanističkoga nazora na svijet, s brigom za izbjegavanje velikih ljudskih tragedija, za stvaranje međusobnoga razumijevanja među ljudima raznih rasa i kultura, u kojemu će religijska osjećanja imati ulogu katalizatora i doprinositi sreći svakoga ljudskoga bića.

Kao brodograđevni ekspert i inspektor radio je u Hrvatskoj, Japanu, Španjolskoj, SAD-u i drugdje, te naučio nekoliko jezika. Prijateljstvo s južnoafričkim pjesnikom Peterom J. Philanderom uvelike je odredilo njegovo pjesničko formiranje.

Njegove pjesme, za koje je dobio i međunarodna priznanja, posebice Međunarodne udruge za poeziju i Udruženja pjesnika Amerike, uvrštene su u nekoliko antologija svjetskoga pjesništva. Pisao je kako na hrvatskom tako i na engleskom jeziku, a posebne su mu teme bile općeljudska borba za preživljavanje i za veću ravnopravnost u svakom smislu, rađanje hrvatske nacije, bitka za očuvanje okoliša, sretni svijet Sredozemlja, more kao veliki izazov čovjekovom umijeću i njegovoj težnji prema beskraju, te osobito privlačnost otoka, tih majki junaka, kako je govorio veliki njemački romantički pjesnik Heinrich Heine. Ovu knjigu pjesama Ive Mirošević objavio je u vlastitoj nakladi u Veloj Luci 2002. godine, uz potporu Općine Vela Luka, Općine Blato i Matice hrvatske Blato. Barcos doživljava otočni prostor rodnoga mu otoka Korčule i širega Sredozemlja kao interakciju između ljudi i prirode, između povijesti i sadašnjosti, stvarnosti i mašte, želja i postignuća, povijesnih nepravdi i novih nada. On sam vidi svoju poeziju kao „pulsiranje boje, sunca, kamena, vjetrova, vegetacije, soli i spora, folklor, glazbe i pjesme i napornoga rada“. Vjerojatno kao nerazdvojni dio njegovoga poziva, iz njega stalno izbija briga za očuvanje okoliša, posebno morskoga, koji je najranjiviji u sve snažnijem i bržem razvoju tehnologije. Za njega more nije samo prošlost već i budući način života

ljudi unutar mediteranskoga civilizacijskoga kruga, pa će tako poznata pomorska krilatica „Navigare necesse est, vivere non est“, koju on posebice naglašava, biti općevažeća i u 21. stoljeću.

Zbirka se sastoji od trideset pet pjesama ispjevanih u slobodnom stihu s postojanim ritmom koji podsjeća na vječni ritam mora i njegovih dnevnih i sezonskih mijena. Iako su pisane na engleskom jeziku koji nije materinji jezik autora, uopće se ne osjeća strani idiom, već se stihovi prirodno prelijevaju u nepresušni tijek pjesničkoga izričaja prožetog sredozemnim krajobrazom. U uvodu ove zbirke, Barcos zahvaljuje svojoj supruzi Karenzi koja mu je pomogla da pretoči njegov „unutarnji svijet u zvukove i dušu govornoga engleskoga jezika“. Knjiga je efektno ilustrirana crtežima i fotografijama starih razglednica koje prikazuju razne motive iz prošlosti otoka Korčule. Na kraju knjige nalazi se Glosar od 30 pojmova koji pobliže objašnjava pojedine asocijacije na povijesne osobe, zemljopisne lokacije, događaje, stručne brodograđevne i pomorske izraze i sl.

Prva pjesma u zbirci „Dare to dream“ (Usuđuj se sanjati) uvodi nas u ljubav prema moru koja se konkretizira u razgovor broda s njegovim prirodnim medijem i u brodograđevno umijeće po kojemu je Korčula poznata i nadaleko od svojih obala. Razni dijelovi broda, te alati pomoću kojih je izgrađen i debla borova ubranih u točno određeno doba godine ispredaju tu sagu korčulanskih brodograditelja kojima su brodogradnja i pomorstvo bili ne samo izvor zarade već i sam život. Cijelo to umijeće koje se koristi izvorima iz neposrednoga okoliša stvara jednu poetiku življenja, kojoj se je, na primjer divio i veliki francuski filozof Gaston Bachelard kada je govorio o presretnim prostorima Sredozemnoga mora, a koje naš pjesnik Mirošević naziva „rajem“:

„Plešući na valovima
visokim vrhovima plavetnila, pravoga
akvamarina.

Uroni u dragulj
djevičanskoga Jadranskoga mora,
pjesma se pojavljuje,
iz mirisa mora,
na dlanu tvoje ruke.“

(Dancing on the waves
high crests of azure, true aquamarine.
Immerse yourself in jewel,
of pristine Adriatic sea,
a poem appearing
from the fragrance of sea,
on the palm of your hands.)

Pjesma „Adriatic Bondage“ (Zov Jadrana) vraća pjesnika u njegovo rano djetinjstvo ili književni *illud tempus*, dok glazba nježnih valova, uz sunce i boje toga najmodrijege od svih mora, odzvanja u njegovim ušima daleko od rodne mu Vele Luke. Zrcalni mir jutarnjih ljetnih utiha oblikovao je i pjesnikov karakter jer mu je udahnuo hrabrost, mudrost, kršćansku vjeru i osjećaj romance koji su ga pratili u njegovom životu daleko od rodnoga kraja. Ali iskonski zov Proizda, kojeg su stari Grci nazvali „onim što se prvi vidi“ na svojim kolonizacijskim plovidbama duž Jadranske obale, toliko je neodoljiv da se pjesnik morao vratiti. To je svojevrsna mitološka paradigma koja govori da tek daleko od svoga zavičaja spoznajemo sve njegove vrijednosti.

Zbirka Adriatic bondage and the verses of an islander, izdana 2002. u Veloj Luci, sastoji se od trideset pet pjesama ispjevanih na engleskom jeziku u slobodnom stihu s postojanim ritmom.

Ljubav prema domovini Hrvatskoj tema je pjesme „Sharing Moments with My Country“ (Dijeleći trenutke s mojom zemljom). Prisjećajući se mirisa ružmarina, lavande i divlje kadulje, pjesnik, iako daleko, osjeća dah slobode koji prožima njegovu zemlju. Ljubav prema domovini dočarava se metaforom mlade djevojke koja se slobodno i bezbrižno igra na plaži, smiješeci se svojim bijelim zubima koji pjesnika podsjećaju na pjenu morskih valova, dok sloboda zrači iz njezinih plavih očiju i lijepo plave kose. Treba svakako naglasiti da pjesnikovi rodoljubni osjećaji nisu stereotipni niti puki verbalizam, već se oni predočuju konkretnim slikama u kojima prevladava snažni nalet maestrala što moli Hrvate da nikada ne napuštaju svoje divne obale, koje im je sam Bog dao da budu, kako pjesnik kaže „naš dom, naš vinograd, i sve ono što čini Hrvatsku“.

Pjesnik svoje znanje iz brodograđevnoga umijeća koristi da svoju želju za vječnim mirom projicira u daleku budućnost u kojoj neće biti ratova. Pjesma „A Journey“ (Putovanje) svojevrsni je izlet u književni žanr znanstvene fantastike. Pri tome se služi dojmljivim obratom značenja jer sve one osobine planeta koje se danas povezuju s ratničkim svojstvima koristi kao stvaralačku energiju svijeta bez granica. Zamišlja flotu tankera koja će se graditi jednom u budućnosti koristeći energiju Jupiterovih satelita i Saturnovih prstena, a možda će se i Venerin zrak uskladištiti i komprimirati u tankove za putovanja u nove svjetove.

„Mars će preobraziti oružja rata
simbole prošlosti,
u oruđa i dobra za život
na novoj i uzbudljivoj granici.“

(Mars will transform the weapons of war
symbols of past,
to tools and commodity for living
on new and exciting frontier.)

Svijest o drugim narodima i kulturama i poštovanje prema njima još je jedan motiv Miroševićevih pjesama. Tako pjesma „Mount Fuji San“ (Planina Fuji San) slavi zemlju izlazećega sunca i japanski narod koji je stvorio osebujnu i jedinstvenu kulturu koristeći brižljivo svoje prirodne izvore i razvijajući specifični kodeks ponašanja i tradicionalnoga rituala.

„Duboka je uspomena na tvoj narod,
jedinstvenu kulturu, zastavu, istočno sunce,
usađenu s darom za jednostavnost,
uživajući u hrani iz oceanskoga vrta,
živeći u zajedničkom spoju sa čistom
prirodom.“

(The memory is deep of thy people,
Unique culture, flag, the rising sun,
Implanted with gift of simplicity,
Savoring the food of oceanic garden,
Living in common bond with pure nature.)

Zapažanja o drugim kulturama nastavljaju se filozofskim promišljanjem o čovjekovom unutarnjem miru u pjesmi „Fight within“ (Unutarnja borba). Kao što je Japan još u 11. stoljeću preuzeo iz Kine budističku religiju koja govori o ljudskoj sreći do koje se dolazi dubokom kontemplacijom i time zamijenio svoju domaću šinto religiju koja nije pružala takva razmišljanja, tako i spomenuta pjesma u ovoj zbirci opisuje kako jedino samodisciplinom i samoprijegom postizemo unutarnji mir. Svakodnevni izazovi traže od čovjeka snagu, hrabrost i odlučnost, osobine poznatih japanskih samurajskih ratnika, dok užitek stiže preko „slatkih žrtvovanja“, kako ih Mirošević naziva. Jedino dubokom koncentracijom sposobni smo izdržati duljinu tamne noći.

I ostale pjesme Iva Miroševića prožete su filozofskim razmišljanjem o čovjekovoj težnji prema savršenstvu, ali njegova poetska riječ uvijek se temelji na konkretnim usporedbama i

*Posebne su mu teme
općeljudska borba za
preživljavanje, bitka za
očuvanje okoliša, sretni svijet
Sredozemlja, more kao veliki
izazov čovjekovom umijeću te
osobito privlačnost otoka.*

asocijacijama najviše vezanim za svoj rodni kraj. Kao brodograđevnoga i pomorskoga stručnjaka duboko ga se dojmila veličina Orebića, te kolijevke pomoraca koja je najviše došla do izražaja u drugoj polovici 19. stoljeća kada su orebički jedrenjaci sjekli brazde svih svjetskih mora i oceana, pa je on orebičkim kapetanima posvetio svoju pjesmu „View Through Vine Branches“ (Pogled kroz vinovu lozu). Vrlo dojmljiva je slika staroga orebičkoga kapetana koji kroz prozor svoje kuće iznad mora i kroz tunele svjetla što prolaze kroz vinovu lozu punu zreloga grožđa promatra kako se domaćim obalama približava ponos cijeloga pelješškoga kraja, lijepi jedrenjak s imenom „More Orebića“:

„Brod, gladak poput dupinova trbuha,
bark sa četiri jarbola, plovi punim jedrima,
ševa što šapuće,
bjelji od krila galeba,
brži od orla
što se uzvisuje nad Svetim Ilijom,
gromovitom planinom,
plovi prema pristaništu kojemu pripada.“

(The ship, smooth as a belly of a dolphin,
four masted bark, set full sails,
whispering lark,
whitest than a wing of a gull,
and faster than an eagle,
soaring over Saint Elijah,
mountain of thunder,
sailing to the place where she belongs.)

Možda je od svih pjesama koje govore o našem sredozemnom podneblju najupečatljivija ona koja otkriva naše duboke civilizacijske korijene što nas povezuju s cijelim sredozemnim svijetom, pjesma „Conversation with An Old Olive Tree“ (Razgovor sa starim stablom masline). Maslina kao tipični semiotički znak Mediterana nije samo plod već je i svetinja. Maslinovo ulje ne služi samo za jelo i začine naših objeda, koji često poprimaju ritualno obilježje, već i kao svjetlo pri kojemu su naraštaji Korčulana stjecali svoje obrazovanje, te za pomazanje u religijskim obredima. Ona svojom dugovječnošću postaje i oznaka protoka vremena iako je sama po sebi bezvremena. Ona idealno izražava čovjekovu težnju za vječnim životom. Postoje legende o tome da maslina pušta svoje korijenje u samo more i tako povezuje cijelo Sredozemlje u veliko more užitka. Miroševićeva maslina u gore spomenutoj pjesmi je vječno stablo koje zrači slobodom i majčinskim osobinama. Ona je u suglasju kako s okolnom prirodom tako i s kamenim zidovima i kućama pokrivenim crvenim crjepovima. Njezino masivno deblo i njezine grane odolijevaju vjetrovima i oblacima. Ona svojim plodovima od kojih se dobiva maslinovo ulje gori za mir, moli za pokoru i priziva prisutnost anđela. Potječe od pamtivijeka iz sredozemnoga kraja koji je uvijek razvijao slobodarski duh.

„Pamćenje ljudskih bića tako je kratko.
Razdoblja maslinova ulja milenijski su duga.
Naše ulje ne koristi se samo za hranu,
ono je bilo svjetlo u kućama bogatih i
siromašnih.
Znanstvenici su učili pod svjetlom ulja.

Ogromno znanje prenosilo se,
u dugim noćima pod svijećama
od pravoga ulja.
Ostali smo blagi, a iznad svega vrlo ljubazni
prema cijelom čovječanstvu.“

(Memory of humans happens to be so short.
Age of oil are many millennia long.
Our oil is not only used for food,
it was light in homes of rich and poor.
The scholars studied their lessons.

Vast knowledge was transferred,
spending the nights in front of candles
of genuine oil.
We remain gentle, and above all very kind
to all mankind.)

Možemo objektivno zaključiti da poezija Iva Miroševića prelazi naše lokalne okvire iako su mu oni pjesnička pozadina i izvor nadahnuća, te da nas na vrlo osebujan i originalan način predstavlja svijetu koji nikada nije savršen, ali i kojemu smo i mi znatno doprinijeli u civilizacijskom smislu. Njegova umjetnička vrijednost je u tome što duboka filozofska razmišljanja zna prenijeti preko konkretnih slika uobličених vještим književnim izričajem. U njegovom ritmu odzvanja naša stoljetna tradicija, a njegovi stihovi prožeti su dubokim humanističkim osjećajem i težnjom prema savršenijem svijetu bez ratova i nedaća što ih je čovjek sam prouzrokovao. Oni imaju duboku moralnu pouku koja nije moralistička već izvire iz naše nade u bolje sutra i iz naše želje da živimo punim životom s dužnom brigom prema bližnjima i okolišu koji nas okružuje i koji nas je održao do danas na ovim privlačnim sredozemnim prostorima u burnim i promjenljivim povijesnim vremenima.

Foto: Dino Cetinić

*Za svoje je pjesme Barcos
dobio priznanja Međunarodne
udruge za poeziju i Udruženja
pjesnika Amerike, te su mu
uvrštene u nekoliko antologija
svjetskoga pjesništva.*

Dodatak: prijevodi pjesama
Iva Miroševića – Barcosa

Izvorni tekst

Prijevod (Ž.F.)

ADRIATIC BONDAGE

The whispering music is still in my ears,
since early childhood,
of your gentle waves,
caressing white and rugged shores,
memories of sun and color.
The most azure of all seas
In the vast kingdom of Poseidon.

The rage of your storms
made me fearless, romantic, wise
and strong;
mirror peace of your summer morning lulls
made me forgiving, loving
and Christian believing.

The nostalgia for you is carved in
my heart.
Baptism is performed long ago.
The bond is like that of salmon,
in the last swim upstream of known river;
for me this is coming home on thy
shores, just for the last time.

Sail off to the island of Proizd
to catch my daily meals.
I am thankful for your blessings,
because you taught me never to steel,
to respect each other is part of our deal.

JADRANSKI ZOV

Šapat glazbe još od ranog djetinjstva šumi u
mojim ušima,
tvojih blagih valova,
što miluju bijele i krševite obale,
uspomene na sunce i boje.
Najmodrije od svih mora
u prostranom Posejdonovom carstvu.

Bijes tvojih oluja
Učinio me neustrašivim, romantičnim, mudrim
i jakim;
zrcalni mir tvojih ljetnih jutarnjih utiha
naučio me je opraštati, voliti
u kršćanskoj vjeri.

Nostalgija za tobom urezana je u
moje srce.
Krštenje je već davno obavljeno.
Spoj je poput onog lososovog,
u posljednjem plivanju uzvodno u poznatoj
rijeci;
za mene to znači dolazak kući, na tvoje obale,
baš po posljednji put.

Odjedri na otok Proizd
da uhvatim dnevne obroke.
Zahvalan sam tvojim blagoslovima,
jer si me učio nikada ne krasti,
poštovati jedan drugoga dio je našega
dogovora.

IMMERSION IN OCEAN DREAMS

Step out, please,
and confront the ocean of life:
unique, standing there alone ... Maybe,
in expanse of the Milky Way
known to be our home.

Befriend huge mammals
with large and gentle heart
and those with brains
brave, dancing in formation
playfully flipping their salutations.

Follow the flight of an Albatros
against the morning sun.
The search of the seagull
for surface fish or
the surfer cutting blue foam
of the wave crest,
in a misty morning.

Take a look at the rolling waves of the ocean,
seeships, oily engines,
slick hulls with powerful turbines
driving massive wheels,
all pondering in rhythmic pulse
of large steel hearts
in explosive stroke,
revolving, forged
negotiating ocean distance
in the grasp of motion.

Join the past and future.
Voyages of Noah, Odyssey
and Jesus, the Galilean.
Remember thereafter
the apprenticeship of Russian Czar
in the country of windmills in lowlands.

Tall ships were built to forge the nations,
voyages were made to distant islands,
guided with the presence of the stars
led by the courage of Daring.

For now, no modern nation
could stand on her feet
without the legacy of her fleet.

URONIMO U OCEANSKE SNOVE

Izađi načas, molim te,
i suoči se s oceanom života:
jedinstven, stoji tamo sam ... Možda,
u prostranstvu Mliječne staze
poznatoj kao naš dom.

Sprijetelji se s ogromnim sisavcima
otvorenoga i blagoga srca
i s onima s mozgom
hrabrima, što plešu u poretku
šaljivo mašući svoje pozdrave.

Slijedi let Albatrosa
pri jutarnjem suncu.
Galeb traži
površinsku ribu ili
surfer reže plavu pjenu
krijeste vala,
jednoga magličastoga jutra.

Pogledaj kako se oceanski valovi valjaju,
vidi brodove, nauljene strojeve,
glatke trupove sa snažnim turbinama
što pokreću masivne kotače,
a svi udubljeni u ritmičko kucanje
velikih čeličnih srdaca
u eksplozivnom zamahu,
okrećući se, okovani
odmjeravajući oceansku razdaljinu
u zahvatu pokreta.

Pridruži se prošlosti i budućnosti.
Putovanjima Noinim i Odisejevim
I Isusovim, Galilejčevim.
Sjeti se poslije
naukovanja ruskoga cara Petra
u zemlji vjetrenjača u nizinskim predjelima.

Visoki brodovi gradili su se da stvore narode,
putovanja su izmišljena na daleke otoke,
a navodila ih je prisutnost zvijezda
predvođena hrabrim Izazovom.

Jer danas, nijedan moderan narod
ne bi se mogao osoviti na noge
bez ostavštine svoje flote.

ADRIATIC ISLAND

O, island of rugged shores, of white formation.
 You appear in our dreams, washed in foam of
 the sun,
 transgressing noisy waves, spreading
 enchanted blue
 as far as the eye can see.
 An inviting herbal smell, of sage,
 lavender and linden in bloom,
 the citrus trees occupying thy bays and hills.

The harmonic sounds of the youth's voices,
 accompanied by strings, the sound of
 mandolin,
 floating overwhelming in the night air,
 touching to inner depths, that feeling of hearth,
 inflaming the passion of life,
 coming from sparks of ancient pride from thy
 people,
 cherishing tradition of trade, liberty and
 navigation.

The life in thee dated from age of Neolithics,
 as found in the Great Cave,
 the arrival of triremes was another milestone,
 of wine being filled in amphors,
 smell of pine bark and oakum calk,
 grill's smoke of sardines.

Your forest was cut in season,
 to create construction part of galleons,
 by using long saws and adzes on a hot summer
 day,
 the oars made were long and heavy,
 to enable loaded ship to reach the speed
 to trespass unknown leagues of the sea.

We thy people are mindful to preserve
 your nature, uniqueness of life on thee,
 clear sunny skies and just peace
 on the last frontier of land in ardent sea.

JADRANSKI OTOK

O, otoče krševitih obala,
 bijele tvorbe.
 Pojavljuješ se u našim snovima, okupan u
 sunčevoj pjeni,
 svladavajući bučne valove, šireći čarobno
 plavetnilo
 dokle pogled dopire.
 Zamamni miris ljekovitog bilja, kadulje, lavande
 i lipe u cvatu,
 dok stabla agruma zauzimaju uvale i brijeg.

Harmonični zvuci mladenačkih glasova,
 popraćeni žicama,
 zvukom mandoline,
 što visoko lebde u noćnom zraku,
 dodirujući unutarne dubine,
 osjećaj ognjišta,
 što razgara životnu strast,
 dolazeći iz iskara drevnog ponosa tvojih ljudi,
 koji njeguju tradiciju trgovine, slobode i
 navigacije.

Život u tebi bujao je još u neolitiku,
 kao što su pronašli u Veloj spili,
 dolazak troveslavki bio je još jedan miljokaz,
 vino se punilo u amfore,
 mirisale su borova kora i kučina za šuperenje,
 dim sardela na gradelama.

Tvoje šume sjekle su se u sezoni,
 da bi se izradili konstrukcijski dijelovi galiona,
 rabeći dugačke pile i širočke za vrućeg ljetnog
 dana,
 izrađena vesla bila su dugačka i teška,
 kako bi se omogućilo natovarenom brodu da
 dosegne brzinu
 kojom će prijeći neznane morske milje.

Mi tvoji ljudi nastojimo sačuvati
 tvoju prirodu, jedinstvenost života na tebi,
 vedra sunčana neba i pravedan mir
 na zadnjoj granici kopna u žarkom moru.

A JOURNEY

Today it was just a smart petite toy
roaming pathfinder, from barnacle to a rock
on the dusty floor in a different world.
Yet no confrontation,
Martians are at peace.

Once in the future
a tanker fleet will be built
to harness energy of Jovian and
Saturn moons,
maybe even Venusian air will be sucked,
stored, compressed in insulated tanks,
for voyages to new worlds and discoveries.
Those ships shall withstand impacts
planetary pull, the current unlike
any before,
yet there will be no fear,
Mars will transform the weapons of war
symbols of past,
to tools and commodity for living
on new and exciting frontier.

PUTOVANJE

Danas je to bila samo malena igračka
izviđač što lunja, od lupara do stijene
na prašnjavom podu u različitom svijetu.
Ipak nema sukoba,
Marsijanci su u miru.

Jednom u budućnosti
izgradit će se flota tankera
koja će ukrotiti energiju Jupiterovih i Saturnovih
satelita,
možda će se čak i zrak s Venere usisati,
uskladištiti, stlačiti u izoliranim spremištima,
za putovanja u nove svjetove i otkrića.
Ti će brodovi odolijevati planetarnom
privlačenju, struji različitom od bilo koje prije,
pa ipak neće biti straha,
Mars će pretvoriti oružja rata simbole prošlosti,
u oruđa i robu za življenje
na novoj i uzbudljivoj granici.

COMPANIONSHIP

A woman who occupies every window at my house
is the same woman who cleans every corner
of our home,
one, who iron my shirts, makes them whiter
than the sails of my boat.

That woman is as beautiful
as finest among orchids
but having a tongue sometimes,
as thorny as acacia.

That woman is my wife,
coming from homeland of Cape
on the tip of Africa.

I never try to argue with her,
this way my life is as beautiful
and as timid, as her eyes of thousand stars,
found resting,
on the morning desert sky, just before dawn,
or otherwise I should be prepared
for seamanship practice,
around Cape of Storms,
but who needs it, my good fellow?

Sometimes it is easier to give love,
than to be seen getting bored and old.

DRUŽENJE

Žena koja zauzima svaki prozor u mojoj kući
ista je ona žena koja čisti svaki ugao
našega doma,
ona koja pegla moje košulje, čini ih bjeljima
od jedara mojega broda.

Ta je žena lijepa poput najljepše orhideje
ali jezik joj je ponekad poput akacije.

To je moja žena,
koja potječe iz domovine Rta
na vršku Afrike.

Nikada se ne pokušavam s njom raspravljati,
zato je moj život tako lijep i tako plah poput
njezinih očiju od tisuću zvijezda,
što počivaju
na jutarnjem pustinjском nebu, malo prije zore,
ili bih inače morao biti spreman
na pomorsku praksu,
oko Rta oluja,
ali kome to treba, dobri moj prijatelju?

Ponekad je lakše pružiti ljubav,
nego da te vide kako se dosađuješ i stariš.

INDIAN SUMMER

The old time flute,
whispering whining sound,
behind the mule,
an empty gourd and two billy-goat skins
topped on the brim
and lanyard snaking securing their necks
mad flute sounding like singing bird,
in tattering wind, and the presence of Pinot noir,
wine to be.

In midday heat,
crack of limestone,
behind the mule,
the herbal smell is taking rest,
until the morning, next.

The cypress staying there on guard,
each side of large steel gate,
being washed in light of green and gold
pointing to the skies,
the place of final rest,
the tattering wind cools what is left.

Thirst overcomes the empty gourd,
Chianti glass appears in waiting,
to set the pace of the evening,
build up of force, smearing hard
the vellum of pointed breast,
two bodies in endless bronze.
stretched on Latino sail,
jibs used for headrest.

You absorbed that lyrics, enjoyed it,
in semidarkness of the loft
keep the mystery, as a secret.
The flute, the lady, the nightingale,
washed in the breeze of Summer.

BABJE LITO

Starinska frula,
što šapuće i fijuče
iza mazge,
prazna tikvica i dvije mješine od jareće kože
zatvorene čepom na rubu
i zmijoliki gajtan što im osigurava grljake
luda frula što zvuči poput ptice pjevice,
u fijuku vjetra, uz prisustvo crnog pinota,
budućeg vina.

U podnevnoj žezi,
pucketanje vapnenca,
iza mazge,
miris ljekovitog bilja što odmara se,
do sljedećeg jutra.

Čempres što čuva stražu,
na svakoj strani od velike čelične kapije,
kupajući se u svjetlu zelenila i zlata
ukazujući prema nebu,
mjestu konačnog odmora,
fijuk vjetra hladi ono što ostalo je.

Žeđ svladava praznu tikvicu,
čaša chiantija čeka,
da dade ritam večeri,
stvoren od snage, napetosti,
pergamenta šiljastih grudi,
dva tijela u beskrajnoj bronci,
ispružena na latinskom jedru,
flokovi rabljeni za odmor glavama.

Ti si upijala tu liriku, uživala u njoj,
u polutama sjenika
čuvaj tu tajanstvenu tajnu.
Frula, dama, ševa,
umiveni u lahoru Ljeta.

REGATTA, CALL OF GRADINA

Stone houses with red roofs,
dominating old chapel on hill above,
Saint John in pines.

Down below,
little blades of grass,
living on salty air
in cuddling stones,
you will be snapped,
by a lamb,
with curly coat,
shivering in the wind
and calling for help.

Distant lighthouse,
planted in the immense sea of blue.
Little fish waiting for a storm
to be relocated to a larger pond,
to grow.
A boat and the rock garden
warming sun and the hearts,
an old oak tarp,
and sleeping bags,
recalling flight of sea birds.

Dreaming,
rehearsing rowing regatta,
tomorrow is that day,
of oars, rudders,
unusual looking boats and muscles.
screams for strokes,
cute looking girls and Saint John.
The winners are,
people of the bay.

REGATA, ZOV GRADINE

Kamene kuće sa crvenim krovovima,
isturena stara kapela gore na brdu,
Sveti Ivan u borovima.

Dolje,
male vlati trave,
što žive od slanog zraka
u šćućurenim kamenima,
zagrist će vas
janje,
s kovrčastim kaputom,
koje se trese na vjetru
i zove upomoć.

Daleki svjetionik,
usađen u ogromno more plavetnila.
Ribica što čeka oluju
da je prenese u veći ribnjak,
kako bi narasla.
Brod i stjenoviti vrt
toplo sunce i srca,
stari hrast
i vreće za spavanje
što podsjećaju na let morskih ptica.

Sanjamo,
pripremamo se za veslačku regatu,
sutra je taj dan,
vesala, kormila,
brodovi neobičnoga izgleda i mišići,
uzvici za zamahe,
privlačne djevojke i Sveti Ivan.
Pobjednici su,
ljudi u zaljevu.